

Hồi 463

Bất kham hồi thủ

C huyện này quay về Biên Hoang Tập, chàng lần đầu tiên có cảm giác về nhà.

Từ nhỏ chàng đã không có một căn nhà cố định, về bên mẫu thân cứ coi là về nhà, mẹ ở đâu, chỗ đó là nhà của chàng.

Chàng chưa từng nghĩ tới biết bao nhiêu năm sau khi mẹ tạ thế, chàng cuối cùng đã biết phụ thân là ai. Có thể tham gia Cuồng hoan tiết của Bí nhân không phải là chuyện ngẫu nhiên xảy ra, mà là sự an bài tinh thâm của Mặc Di Minh cha chàng, để có thể cùng hoan lạc một đêm với con mình.

Năm đó chàng và Thác Bạt Khuê mới mười hai tuổi, nhưng thân thủ đã ngon lành lắm, cao hơn đám con nít cùng lứa, hơn nữa hai đứa gan dạ ngút trời, còn thâm nhập phạm vi thế lực của Nhu Nhiên tộc, đi trộm chiến mã của người Nhu Nhiên, nào hay bị chó canh sủa vang kinh động người Nhu Nhiên, khiến cho đám chiến sĩ Nhu Nhiên tộc tỏa đi truy lùng, hai đứa cưỡi chiến mã không yên cương trộm được chạy suốt tới sáng, vẫn không có cách nào bỏ rơi được mấy chục kỵ sĩ rượt đuổi, dưới cơn hốt hoảng không còn đường để chọn, chạy vào khu đá sỏi ngoài rìa sa mạc, ngựa chịu không nổi sùi cả bọt mép.

Thác Bạt Khuê dẫn đầu xông vào một khu rừng thưa, ghìm ngựa dừng lại, nhảy xuống đất, Yến Phi theo sau lập tức chậm tốc độ lại, dùng tiếng Tiên Ti hỏi: "Ở đây đâu có chỗ trốn".

Thác Bạt Khuê cầm dây cương dắt ngựa của y theo, hì hục đáp: "Mau xuống ngựa! Ngựa không chịu nổi rồi!".

Yến Phi nhảy xuống ngựa, quay đầu quét mắt nhìn cao nguyên trời sục ngoài cánh rừng thưa, dưới ánh mặt trời chói chang, mặt đất vô tận trải mình đến chân trời, hơi nóng ngùn ngụt làm cho tầm nhìn của chàng mơ mơ hồ hồ.

Thác Bạt Khuê đến bên chàng, cùng chàng chăm chú dò tìm bóng dáng của truy binh: "Bỏ rơi được người Nhu Nhiên rồi hả?".

Yến Phi nghi hoặc: "Bọn ta đêm hôm qua mấy lượt nghĩ đã bỏ rơi được địch nhân, nhưng mỗi một lần đều là đoán lầm, hy vọng lần này là ngoại lệ!".

Thác Bạt Khuê quay đầu liếc nhìn hai thớt chiến mã, hần học thốt: “Ngựa không còn chạy được nữa, kế hoạch bây giờ là nhin đầu bỏ ngựa, sau đó tìm hai cây cành lá rậm rạp núp trốn, mấy tên khốn Nhu Nhiên tộc lấy được ngựa về, lại không thấy bọn ta đâu hết, nghĩ bọn ta đã chạy vào sa mạc, tự nhiên là dẫn ngựa về nhà, bọn ta có thể vượt ải rồi”.

Yến Phi giật mình: “Ta hiểu rồi!”.

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên: “Người hiểu cái gì?”.

Yến Phi run giọng tim đập thành thịch: “Ta hiểu tại sao không thấy bóng dáng truy binh, người Nhu Nhiên cố ý bức bọn ta chạy trốn về phương hướng này, bởi bọn chúng biết bên này là sa mạc, bọn ta căn bản không còn đường thoát, hiện tại bọn chúng đang thu nhỏ vòng vây, từ một bên ép về phía bọn ta, lần này bọn ta chết chắc”.

Thác Bạt Khuê hít một hơi lạnh: “Người nói đúng, nhất định là vậy, chỉ có biện pháp ta nghĩ ra mới làm được”.

Yến Phi lắc đầu: “Địch nhân truy đuổi cả đêm, khẳng định tức bể bụng, thêm vào khí trời nóng như vậy, cho dù người chịu được, ngựa cũng không cầm cự nổi, sao lại chịu bỏ qua chứ? Nhất định sẽ lợi dụng lúc ngựa nghỉ ngơi đi tra tìm khắp cánh rừng này, nói không chừng bọn chúng còn có chó săn và chim ưng đi theo, biện pháp của người làm sao mà làm được?”.

Thác Bạt Khuê bắt giác liếm liếm môi miệng khô kiệt, ngược đầu nhìn trời, khẩn trương hỏi: “Vậy làm cách nào?”.

Yến Phi đáp: “Phương pháp duy nhất là chạy vào sa mạc”.

Thác Bạt Khuê thất thanh: “Cái gì? Đó là đường chết, trạng thái hiện tại của bọn ta một canh giờ cũng không cầm cự nổi”.

Yến Phi thốt: “Gắng gượng không nổi cũng phải gắng gượng, bị người Nhu Nhiên bắt được sẽ là sống không bằng chết”.

Thác Bạt Khuê đang định nói gì, tiếng vỗ tay kinh tâm động phách vang lên sau lưng hai đứa, hai đứa sợ đến mức hồn phi phách tán, tay chân mềm nhũn xoay mình, nhất thời trợn mắt há mồm nhìn.

Một người ngoại hình cổ quái từ xa đến gần, tựa hồ chậm chậm sải bước, nhưng nháy mắt đã đến trước mặt hai đứa. Người này thân thể cao lớn, mình mặc trường bào vải gai, dáng dấp xuất trần như hạc giữa bầy gà, nhưng lại đội nón trúc vành to che đến sát mi, còn phủ một lớp vải dày, che mất mặt mày.

Hai đứa đưa mắt nhìn nhau, nhất thời mất hết thần hồn.

“Rẻng!”.

Thác Bạt Khuê định thần lại, rút mã đao ra, chĩa về phía quái nhân, còn dùng đầu vai hích Yến Phi một cái, kêu chàng bặt đao.

Quái nhân chấp tay sau lưng, tựa như không biết tới Thác Bạt Khuê phát tán hung khí sát nhân, đang chăm chú quan sát Yến Phi, dịu giọng: “Hài tử! Người năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Y nói tiếng Tiên Ti, giọng nói như phát ra từ xoang mũi, còn có chút xoang điệu đặc thù của Thác Bạt tộc, làm cho Yến Phi nảy sinh cảm giác thân thiết, không biết tại sao, chàng luôn cảm thấy đối phương không có ác ý, liền giơ tay ngăn Thác Bạt Khuê đang muốn nhào tới, thành thật đáp: “Tiểu tử năm nay mười ba tuổi, y cùng tuổi với tôi”.

Quái nhân chợt xoay người đi, ngửa mặt nhìn trời, thân người khẽ run, như đang đè nén tâm tình kích động gì đó, thanh âm tê khản thở dài thốt: “Hài tử thông minh ngoan ngoãn”.

Yến Phi và Thác Bạt Khuê đưa mắt nhìn nhau, nhận ra hai đứa đều đang nghi hoặc, nhưng không còn sợ sệt nữa.

Chợt một vật đen sì từ chỗ quái nhân quăng qua, bay qua đầu Yến Phi, Yến Phi tiếp lấy, thì ra là một bao nước da dê đầy nước.

Quái nhân trầm giọng: “Để ta chỉ điểm một con đường sống cho các người đi”. Tiếp đó giơ tay chỉ về phía tây bắc, dịu giọng: “Theo phương hướng đó đi chừng bốn canh giờ, sẽ đến một ốc đảo mỹ lệ, bảo đảm các người không chết được đâu. Chỉ có chạy vào mảng sa mạc này, các người mới có thể bỏ rơi người Nhu Nhiên, bởi đây là sa mạc của người Bí tộc, người Nhu Nhiên nào dám xông vào khu vực của Bí nhân”.

Hai đứa còn chưa có cơ hội hỏi han tận tường, tiếng vó ngựa truyền đến, kinh hãi quay đầu nhìn, thấy cao nguyên đằng xa bụi bốc mịt mù, hơn nữa lại ở nhiều chỗ, từ các phương hướng khác nhau tiến tới gần.

Quái nhân quát lớn: “Mau đi đi! Ta cần truy binh cho các người”.

Thác Bạt Khuê nhìn bao nước trên tay Yến Phi, lại nhìn Yến Phi, tiếp đó hai đứa nhất tề la lên, chạy bán mạng về phương hướng sa mạc.

“Người đang nghĩ gì đó?”.

Thanh âm của Cao Ngạn vang bên tai Yến Phi, đánh thức chàng khỏi hồi ức.

Yến Phi về lại hiện thực, trong tai lập tức tràn ngập tiếng ồn ào tiềm xâm đầu tử, cảm nhận được không khí nhiệt liệt trong đại đường của Chính Đông cư. Bọn Mộ Dung Chiến,

Trác Cuồng Sinh, Bàng Nghĩa, Điều Mãnh, Hồ Lôi Phương, Thác Bạt Nghi, Cao Ngạn, Tiểu Kiệt, Phương Hồng Sinh, Cơ Biệt đều đang chăm chú nhìn chàng, lộ thần sắc nghi hoặc.

Bàn của bọn họ đặt ở một góc đại đường, ba bàn lân cận đầy ắp huynh đệ Dạ Oa tộc, toàn là đến cổ vũ cho đại anh hùng Yến Phi quá thân cận trong lòng bọn họ.

Cao Ngạn lên tiếng: "Không phải là huynh đệ đâu thèm nói với người, lần này Tiểu Phi người sau khi về đến Biên Hoang Tập, thường hay thần tình hoảng hốt, nhìn Đệ Nhất lâu cũng ngây ngô ra, bây giờ đang lúc hoan lạc rượu thịt chè chén cũng hồ bay ngoài trời. Khà! Người có biết bọn ta vừa đàm luận cái gì không?".

Trác Cuồng Sinh giơ tay ra dấu ngăn trở Yến Phi đáp: "Tiểu Phi không cần nói ra! Ai muốn biết nguyên nhân bên trong, xin đợi đến đêm mai ghé thăm tề quán nghe chương mục mới nhất mới ra lò 'Quyết chiến Chung lâu' là có thể rõ hết, hơn nữa bảo đảm sẽ vỗ tay tán thưởng, mình là huynh đệ, ta ưu đãi các người giảm nửa giá, người ngồi đây nghe đều có phần".

Cơ Biệt chế giễu: "Xem kìa! Lão Trác nghèo đến phát điên rồi, đầu óc chỉ lo làm ăn kiếm tiền thôi, so với tên gian thương lão Hồng còn gian hơn nữa. Tiểu Phi đừng để ý tới lão, người có tâm sự gì cứ nói hết cho bọn ta biết, thế gian này có chuyện gì to tát hơn Biên Hoang Tập hai lần mất trắng chứ, nói ra xong người sẽ cảm thấy thoải mái rất nhiều".

Yến Phi cười khổ không nói gì.

Mộ Dung Chiến hỏi: "Nghe nói người hồi nãy chạy đi gặp tên khốn họ Hường, tiểu tử đó có nói gì không?".

Bàng Nghĩa hỏi: "Người có phải khuyên y rút về sa mạc để tránh bị người làm thịt không?".

Tiếp đó Điều Mãnh, Tiểu Kiệt và đám huynh đệ bàn bên cạnh ai ai cũng xía một câu, huyền não vang trời.

Hồ Lôi Phương quát: "Mọi người ngậm miệng lại, nhốn nháo quá! Để Tiểu Phi dốc bầu tâm sự xem nào!".

Liền tĩnh lặng trở lại.

Yến Phi thốt: "Ta quả có chút tâm sự, nhưng chỉ có chút ít quan hệ đến trận quyết chiến đêm mai, không có gì to tát hết, đâu nhọc các vị quan tâm".

Mộ Dung Chiến nhíu mày: "Mình là huynh đệ, có phước cùng hưởng, có họa cùng gánh, nói ra để bọn ta chia lo với người đi".

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Các người không ép hấn nói ra là giúp ích cho hấn nhất rồi đó. Khà!".

Cao Ngạn kháng nghị: "Người có thể nói cho lão Trác điền biết, sao không thể nói cho bọn ta biết?".

Yến Phi đáp: "Chuyện này ta thật không biết phải nói làm sao, nói đơn giản một chút, là một đoạn duyên nguyên giữa Bí nhân và ta thời niên thiếu, đều có quen biết với Vạn Sĩ Minh Dao và Hướng Vũ Điền".

Mọi người đều ngạc nhiên, bao gồm cả Trác Cuồng Sinh.

Vì sợ bị mẹ trách mắng, Yến Phi và Thác Bạt Khuê sau khi rời ốc đảo quay về bộ lạc, nói láo là ham chơi lạc đường, không tiết lộ một nửa câu liên quan đến chuyện Bí tộc cho ai biết, cho nên cả Thác Bạt Nghi cũng không biết kỳ ngộ lần đó của hai người. Cuồng hoan tiết của Bí tộc đã trở thành bí mật chung của hai người.

Điều Mãnh trừng mắt nhìn Trác Cuồng Sinh: "Xem biểu tình của người là biết người đâu có biết gì".

Trác Cuồng Sinh xòe tay: "Hấn không nói, ta làm sao mà biết chứ?". Tiếp đó oán trách nhìn Yến Phi: "Tiểu Phi người thật không đáng mặt bằng hữu mà, chuyện khúc chiết lý kỳ như vậy mà còn giấu cả ta, để tên Tiểu Mãnh miệng còn hôi sữa cười chọc quê nữa".

Mộ Dung Chiến gơ tay: "Đừng ồn ào nữa! Mọi người xin để Tiểu Phi nói".

Cao Ngạn vẫn nhịn không được: "Vạn Sĩ Minh Dao có phải là tình nhân đầu tiên của người không? Sao có thể khúc chiết lý kỳ đến thế? Còn khoa trương hơn cả lão Trác kể chuyện nữa".

Yến Phi cười khố: "Người đã đoán trúng rồi!".

Mọi người thêm một lần nữa ngẩn ngơ.

Trác Cuồng Sinh vỗ trán: "Má ơi! Chuyện này giải quyết làm sao?".

Lúc này Yến Phi chợt sinh ra cảm ứng, nhìn về phía cửa lớn.

Mục quang của mọi người dời theo ánh mắt của chàng, một hồi sau, Hướng Vũ Điền nghênh ngang bước vào Chính Đông cư, mục quang nhìn sang bàn của bọn họ, mỉm cười cất bước đi tới.

Toàn đại đường im ắng trở lại, ai ai cũng quay đầu kè tai, thông báo tin tức, đã biết được kẻ đến là thần thánh phương nào.

Hương Vũ Điền đi thẳng đến bàn bọn họ, ôm quyền thốt: “Các vị mạnh giỏi! Hương Vũ Điền đến thỉnh an”.

Trác Cuồng Sinh quát: “Hương huynh mời ngồi! Mọi người cùng một chén đi”.

Hương Vũ Điền lắc đầu: “Trác quán chủ không cần khách khí, ta đến đây là muốn tìm Yến Phi, có chuyện khẩn muốn thương lượng với hần”.

Mộ Dung Chiến cười nói: “Có chuyện gì trọng yếu hơn uống rượu chứ? Để ta kính Hương huynh một chén trước đã”.

Mọi người đồng thời nhốn nháo lên, còn có người kéo ghế cho Hương Vũ Điền ngồi bên cạnh Yến Phi.

Hương Vũ Điền lại không chịu ngồi xuống, chỉ tiếp chén rượu chạm đầy Cao Ngạn đưa cho y, giờ chén thốt: “Để Hương Vũ Điền ta kính các vị một chén, chúc Biên Hoang Tập vĩnh viễn hưng vượng, tài nguyên thu nhập đều đều. Hà! Hai câu này tựa như không nên phát ra từ miệng ta, bất quá đã nói rồi, cũng thu lại không được nữa. Minh cạn một chén”.

Bốn bàn cộng lại hơn năm chục người, thêm vào du khách và các Hoang nhân khác trong tòa đại đường, ai ai cũng nhất tề hưởng ứng, nhắc chén uống cạn. Nhất thời không còn phân rõ quan hệ địch bạn nữa, quyết chiến đêm mai tựa như là chuyện vĩnh viễn không thể xảy ra.

oOo

Lưu Dụ ngồi trên một tảng đá bên sông, bần thần nhìn bầu trời đêm mờ mịt.

Tại sao có những người luôn may mắn hơn người khác, cho dù ngã quy cũng có thể bò dậy, cho dù trải qua ách vận sét đánh vẫn có thể nắm được thắng lợi cuối cùng?

Lưu Dụ gã không có thứ vận số đó, cái chết của Đạm Chân là một thứ “tuyệt vận”, bởi là một nỗi tiếc nuối trọn đời không có cách nào bù đắp được. Nhưng bây giờ gã còn phải đi bắt tay với tên Lưu Nghị đáng căm ghét, còn phải tranh thủ sự ủng hộ của hần, đó là chuyện phản bội lại tâm ý gã, không thú vị gì. Nhưng gã không có chọn lựa nào khác, đành bất lực đi làm chuyện mình không thích.

Vì Đạm Chân, sự khinh ghét cá nhân có là gì đâu? Ở vị trí của gã, là phải làm chuyện vị trí này nên làm. Mãi cho đến giờ phút này, gã mới thật sự thấu hiểu Tạ Huyền, mà Tạ Huyền càng có nhiều gánh nặng hơn gã, là kẻ kế thừa truyền thống và gia phong thế gia của

Tạ thị, khiến cho Tạ Huyền không có cách nào lật đổ Tư Mã thị. Mãi cho đến nay, cái gã không bội phục Tạ Huyền chỉ có một phương diện đó, lúc này lại đồng tình và tha thứ.

Từ sau khi thỏa hiệp với Tư Mã Đạo Tử, gã đã hiểu sự vụ trọng yếu hàng đầu là cầu tồn, phản bội lại tâm nguyện chỉ là chuyện bình thường. Vì Đạm Chân, vì Biên Hoang Tập, vì tất cả những người ủng hộ gã, yêu ghét cá nhân chỉ còn nước quăng bỏ một bên.

Muốn thuyết phục một kẻ có dã tâm và tự phụ như Lưu Nghị đứng về phía mình đâu phải đơn giản, ngày sau muốn chế ngự hẳn càng không phải dễ, nghĩ đến phải có một mối quan hệ dây dưa lẫn lẩn không dứt không bỏ được với tên tiểu nhân bỉ ổi, tên vô nghĩa gặp lúc mình nguy khó còn tính kế hy sinh luôn mình này, Lưu Dụ liền phải than sao xui quá.

Đồ Phụng Tam đến bên cạnh gã ngồi xuống: "Ngủ không được à?".

Lưu Dụ gật đầu: "Ta nghĩ tới hai người, có chút không thoải mái".

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: "Hai người nào?".

Lưu Dụ đáp: "Trần công công và Lý Thục Trang".

Đồ Phụng Tam cười khở: "Ta không phải không muốn nghĩ tới bọn chúng, chỉ là nghĩ tới cũng vô dụng. Đến hôm nay bọn ta vẫn chưa rõ Trần công công có phải là gian tế của Thiên Sư quân trong triều đình hay không. Nhưng bọn ta đã tận hết sức lực, hy vọng Tư Mã Đạo Tử có thể giữ bí mật cho bọn ta".

Lưu Dụ thở dài: "Tư Mã Đạo Tử đâu có đề phòng Trần công công, chỗ khó xử của bọn ta là không có cách nào nói rõ Trần công công khả nghi nhất".

Ngưng một chút lại nói: "Còn về Lý Thục Trang, lai lịch càng bất minh, khiến mình khó nhìn thấu được, hai người này cực có thể trở thành nhân tố dồn bọn ta vào thế bại, giả như một trong hai đi thông tri cho Tư Đạo Phúc biết bọn ta đã lên ra tiền tuyến, với tài trí của Tư Đạo Phúc, rất có thể đoán ra mưu đồ của bọn ta".

Đồ Phụng Tam cười lạnh: "Đoán ra thì sao chứ? Chỉ cần Tư Đạo Phúc tìm không ra bọn ta, không có cách nào làm khó được bọn ta, kế hoạch phản kích của hắn đã như tên đặt trên dây cung, không thể không bắn ra, nếu vì bọn ta mà sửa đổi, chỉ tự làm loạn trận địa, đâu phải là cách làm của trí giả".

Lưu Dụ hỏi: "Bọn ta có thể tránh khỏi sự truy tìm toàn lực của Thiên Sư quân chứ?".

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một hồi, cuối cùng lắc đầu: "Đây là chuyện không thể nào, bọn chúng quá rành hoàn cảnh khu vực này, dân chúng xung quanh đại đa số lại là kẻ ủng hộ chúng, hưởng hồ bọn chúng người đông thế lớn, tàu thuyền lớn nhỏ có hơn ngàn chiếc, chỉ cần có đủ thời gian, nhất định có thể tìm đến đây".

Lưu Dụ thốt: “Bọn ta nhất định phải sửa đổi sách lược, nếu bị Từ Đạo Phúc nắm bắt được hành tung của bọn ta, bọn ta khẳng định toàn quân sẽ bị tiêu diệt”.

Đồ Phụng Tam nói: “Sáng sớm ngày mai sau khi đại tiểu thư đến, bọn ta có thể thương nghị kế sách, chỉ cần có thể tìm một địa phương lý tưởng hơn Trường Xà đảo, đem thuyền đội giấu đi, bọn ta liền như đã ẩn hình trên chiến trường, ở thế bất bại”.

Lưu Dụ thốt: “Ta càng nghĩ càng thấy không thỏa đáng”.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Không nghiêm trọng vậy chứ?”.

Lưu Dụ thốt: “Nói cho ta biết trong đầu người Trường Xà đảo có phải là địa điểm giấu kín thuyền đội lý tưởng nhất quanh đây không?”.

Đồ Phụng Tam giật nảy mình: “Đúng! Bọn ta nghĩ được, Từ Đạo Phúc khẳng định cũng nghĩ được”.

Lưu Dụ thốt: “Bọn ta hiện tại phải lập tức cho Kỳ Bình hiệu đến Trường Xà đảo, còn phải hủy đi tất cả dấu tích lưu lại trong ngư thôn này”.

Đồ Phụng Tam nhảy vọt lên: “Ta lập tức đi làm”.

Đồ Phụng Tam đi xong, Lưu Dụ liền cảm thấy thư thả, vậy mới biết được chuyện này nào khác gì lưỡi bén xuyên tim, nhưng vì nguy cơ lúc ẩn lúc hiện, có hơi mù mờ hoa mắt, chưa thể nhìn rõ, thêm vào mấy ngày nay gấp rút tìm kiếm cứ địa bí mật của Thiên Sư quân, không có cách nào phân tâm đi nghĩ kỹ, cho nên mãi đến bây giờ lòng tĩnh tại rồi mới nhận ra phương pháp ứng phó.

So với vùng đất mình đang ở, Biên Hoang Tập là một thế giới hoàn toàn khác biệt, kích thích lý thú, tràn trề sức sống động hồn. Lưu Dụ thâm thở dài một hơi, rồi Biên Hoang Tập càng lúc càng xa, sau một đoạn ngày tháng dằng dặc, giả như gã không chết nơi sa trường, vẫn không biết tới lúc nào mới đạp chân trở lại Biên Hoang Tập, cùng hoan lạc hết mình với huỳnh đệ Hoang nhân của mình.

Lão Thủ lúc này đã đến bên gã, cung kính nói: “Ưu lo của Lưu gia rất có lý, trên sự thật tôi luôn luôn cảm thấy Trường Xà đảo quá gần Cối Kê, không mấy thỏa đáng”.

Lưu Dụ nhú mày: “Sao không nói sớm một chút?”.

Lão Thủ thấp giọng: “Bởi là chủ ý của Đồ gia, tôi đương nhiên tín nhiệm quyết định của y”.

Lưu Dụ lắc đầu: “Đó đâu phải là đạo làm huỳnh đệ? Có ý tưởng gì cứ gan dạ nói ra, vì người cũng có phần sống chết có nhau mà”.

Lão Thủ nói: "Tôi có một đề nghị, cách sáu mươi mảy dặm phía đông Trường Xà đảo, có một quần đảo không tên, bọn ta có thể núp ở đó. Rồi lưu lại thám tử giấu mình trên Trường Xà đảo, đợi sau khi chiến thuyền của Thiên Sư quân đến tra tìm xong, bọn ta liền có thể quay lại Trường Xà đảo".

Lưu Dụ vỗ đùi: "Đề nghị hay! Đơn giản mà hữu hiệu, đây gọi là một người trí không bằng hai người".

Lão Thủ được Lưu Dụ khen dùng biện pháp của hần, mừng rỡ ra đi.

Nửa canh giờ sau, Kỳ Bình hiệu lèo lái khỏi ngư thôn, tiến vào biển rộng.

- o O o -